

[Ministeren for offentlige arbejder.]

man skulle lægge forholdene sådan til rette, at postvæsenet i hvert fald kunne hvile i sig selv.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jensen var også inde på betragtninger over, at man kunne nedsætte teleafgiften. Her vil jeg gerne sige — det har jeg for øvrigt også oplyst i udvalget — at det ingeniørene er sådan, at der ikke sker nedsættelser af teleafgiften. Vi har gennem de senere år gennemført nedsættelser, der andrager omkring 8-9 mill. kr. for kunderne, og vi vil gerne også på dette område fortsætte med nedsættelser dér, hvor det nu engang kan lade sig gøre. Men det er ikke muligt på det område, der er det væsentlige, nemlig rigstelefonen indenlandsk, at nedsætte taksterne uden at risikere at komme til at stå over for et sammenbrud af nettet, fordi en nedsættelse af taksterne ville betyde, at der ville blive telefoneret så meget, at man ikke kunne ekspedere samtalerne. Og det er der efter min overbevisning ikke nogen der kan have interesse i.

Ja, så er der det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Jørgen Jensen var inde på vedrørende aviserne. Det har jeg sådan set svaret på over for det ærede medlem hr. Henry Christensen, og jeg kan ikke sige andet, end at jeg mener, der var en aftale mellem oppositionen og regeringspartierne om den linje, vi skulle følge fremad med hensyn til aviser og ugeblade.

Til det ærede medlem hr. Erik A. Jensen kan jeg ikke sige andet, end at det er jo rigtigt nok, at det ærede medlems parti sidste gang stemte for det da foreliggende forslag. Jeg kan ærlig talt ikke se, at der er nogen virkelig grund til at gøre en ændring i dette forhold. Det ærede medlem må jo erkende, at forholdene faktisk nøjagtig er som sidst, blot med den forskel, at ugeblade og aviser ikke får ret meget i forhøjelse, men vi forhøjer på andre områder, hvor der virkelig er god grund til det. Jeg kan derfor egentlig ikke se motiveringen for, at man denne gang vil gå imod forslaget; men det

er der ikke noget at gøre ved, det må det ærede medlems parti jo selv stå inde for.

Det ærede medlem følte anledning til at rejse et spørgsmål om demokratiseringen af samarbejdsudvalgene — sådan tror jeg det var, det ærede medlem kaldte det. Der er jo, som det ærede medlem ved, ved statens forskellige virksomheder oprettet samarbejdsudvalg, og det er klart, at vi ikke kan pille disse samarbejdsudvalg ud af deres sammenhæng; det må jo have sit normale forløb. Jeg har ikke noget imod at demokratisere dem yderligere, hvis de ikke er demokratiske nok, men mit indtryk er nu, at der i og for sig finder et udmærket samarbejde sted både i samarbejdsudvalgene og i øvrigt mellem organisationerne og postvæsenet. Det er klart, at det kan begge parter have interesse i at bygge videre på, hvis mulighederne måtte foreligge.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til normeringslov for finansåret 1963-64.

(Lovforslaget (nr. 115) findes i tillæg A. sp. 1225, fremsættelsen i tidenden sp. 3901).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den under punkt 5 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om lønninger og pensioner m. v. til statens tjenestemænd.

(Lovforslaget (nr. 116) findes i tillæg A. sp. 1439, fremsættelsen i tidenden sp. 3901).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Grøndahl: I 1962 havde vi første behandling af normeringslovforslaget, uden at denne behandling gav anledning til udtalelser fra noget af partierne, og lovforslaget blev blot henvist til behandling i lønningsudvalget. I år, da vi nu igen har første behandling, vil jeg gerne benytte lejligheden til at knytte nogle få bemærkninger til dette lovforslag, før det sandsynligvis bliver henvist til lønningsudvalget, i hvis arbejde vi ikke har lejlighed til at deltage.

Den højtærede finansminister har forud eller samtidig med indkaldelsen af bidrag til normeringslovforslaget og lovforslaget om lønninger og pensioner m. v. til statens tjenestemænd fra de forskellige administrationsgrene gjort disse administrationsgrene bekendt med finansministeriets hovedsynspunkter med hensyn til, hvad der eventuelt kunne accepteres af ministeriet, og har heri blandt andet anført, at forslag om bestående tjenestemandstillingers oprykning til højere lønningsklasser normalt ikke kan forventes optaget i lovforslaget, medmindre der efter gennemførelsen af lønningslovene af 7. juni 1958 er sket sådanne ændringer af de pågældende stillingers arbejdsområde og karakter, at en ændring også af deres lønmæssige placering måtte anses for velmotiveret.

Det er ordet velmotiveret, jeg vil tillade mig at henlede lønningsudvalgets opmærksomhed på. Jeg er klar over, at lønningsrådet har tiltrådt begge lovforslag, men da lønningsrådet kun består af 5 medlemmer fra folketinget, medens lønningsudvalget har 17 medlemmer fra folketinget, kunne det jo tænkes, at sidstnævnte udvalgs mange medlemmer kunne finde tid til en meget nøje gennemgang af normeringslovforslagets 785 forslag.

Ansættelsen af de 60 mand i politiet forårsaget af den nye paskontrol ved Rødby Havn lyder for mig noget voldsom. Den nye forbindelse over Rødby Havn nødvendiggør selvfølgelig, at der skal være en passende styrke til kontrol dér, men samtidig må der jo blive mindre at kontrollere ved de andre grænsestationer, således at personalet ved disse stationer, i alle tilfælde for paspolitiets vedkommende, må kunne omflyttes til tjeneste ved Rødby Havn.

For ikke mange dage siden havde vi her i det høje ting behandling af helhedsløs-

ningen, og et af de mest diskutererede problemer var da, om disse love var egnede til at sætte en stopper for den faglige lønglidning. I de tilfælde i lovforslagene her, hvor opnormeringerne og lønforhøjelserne ikke er løvbundne, kan man vel med nogen ret kalde det lønglidning, og jeg tillader mig at appellere til lønningsudvalget om, at vi undgår en sådan ny lønglidning på denne skjulte måde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Holger Eriksen: Jeg foreslår, at de to lovforslag henvises til lønningsudvalget.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Det er meddelt mig, at *Carl Petersen* ønsker at udtræde af udvalget angående forslag til lov om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme og forslag til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat m. v. Til at indtræde i det nævnte udvalg i stedet for *Carl Petersen* har vedkommende gruppe udpeget *Helge Larsen*, som herefter er valgt.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 20. marts, kl. 13 med følgende dagsorden:

1) *Spørgsmål til ministrene.*

2) *Anden (sidste) behandling af:*

Forslag til folketingsbeslutning angående ejendomsret til lejligheder og andre lokaler [af Finn Poulsen, Thestrup m. fl.].

3) *Første behandling af:*

Forslag til lov om foranstaltninger mod forstyrrelse af radiomodtagning.

4) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring i lov om bispeembeders besættelse og om adgang til stiftsbåndsløsning.

[Formanden.]

5) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring i lov om offentlig forsorg.

6) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring i lov om børne- og ungdomsforsorg. (Om udskydelse af revision).

Mødet hævet kl. 16¹⁹.

79. møde.

Onsdag den 20. marts kl. 13.

Første næstformand (Vagn Bro): Udvalget angående forslag til lov om ændringer i statsbaneloven har afgivet tillægsbetænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer er omdelt.

Udvalget angående forslag til lov om ændringer i postloven har afgivet tillægsbetænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer er omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministre.

Af **Adolph Sørensen** til ministeren for offentlige arbejder:

„Finder ministeren det rimeligt, at DSB har tilsidesat dansk håndværk ved at give et udenlandsk ejet firma koncession på en hælebar (skoreparation) på Københavns Hovedbanegård?“

Adolph Sørensen: Den høje regering og enkelte af dens medlemmer har ofte erklæret at have en yderst redebon vilje til at støtte danske erhvervsinteresser, til, som man har sagt det, at skabe det bedste mulige klima for vore hovederhverv at trives

under, og det er jo i hvert fald et meget smukt mål. Man er da også gået så vidt, at der ved særlige love er stillet statslånsmidler til rådighed for håndværk og industri til etablering og/eller udvidelse af virksomheder, til rationalisering etc. etc. Regeringens enkelte medlemmer har ved mange lejligheder anerkendt dansk håndværks placering, dets betydning som samfundsstabiliserende faktor og dets betydning for bevarelsen af den mellemstand, som et sundt demokratisk samfund ikke kan være foruden; man har ved mange lejligheder erklæret håndværket sin store og utilslørede kærlighed. Men det ligger jo sådan, at i længden kan ingen leve af kærlighed og kildevand alene, ej heller håndværket. Det nytter ikke med nok så megen sympati, hvis man ikke har noget at have den i. Regeringen og de statslige institutioner må virkelig også i praksis, når lejlighed gives, vise god vilje til at støtte håndværket og dermed hele den idé, der er grundlæggende for håndværket.

Den højtærede minister for offentlige arbejder havde for nylig en mulighed for at række et af vore forhen særdeles betydningsfulde, men gennem en beklagelig lang årrække meget betrængte håndværkerfag, skomagerfaget, en hjælpende hånd, men ministeren — eller hans generaldirektorat — forspadse denne lejlighed.

Den 4. november 1962 indbød danske statsbaners 1. distrikt til licitation over en hælebar, altså en fodtøjsreparationsafdeling, på Københavns Hovedbanegård. Det havde vel været naturligt, om denne licitation alene havde været forbeholdt skomagerfagets udøvere, og der blev da også fra deres side afgivet tilbud og, så vidt jeg jeg kan skønne, særdeles rimelige tilbud. En af de deltagende skomagermestre tilbød således DSB som minimum 20.000 kr. i årlig forpagtningsafgift, d. v. s. husleje. Jeg synes, det er en betydelig leje, ja, den er vel endog så høj, at en privat husejer ville komme i konflikt med monopoltilsynet, hvis han stillede sådanne lejekrav, og sagen sættes, synes jeg, i særligt relief, når man betænker, at DSB vel endda er særlig forpligtet som monopolvirksomhed til ikke at føre en hårdere kurs. Alt foreligende tyder i øvrigt på, at den omhandlede skomagermester er særdeles velkvalificeret.